

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Pi blanc, pi bord
Nom castellà:	Pino carrasco
Nom científic:	Pinus halepensis
Característiques del tronc:	El tronc és tortuós, l'escorça és de color gris blanquinós i es va fent més fosca i rogenca quan s'esquerda amb el pas del temps. El pi blanc, en comparació amb el pi pinyoner, és un arbre més desendreçat, amb una capçada irregular.
Característiques de la fulla:	Perenne. És de color verd pàl·lid, relativament curta.
Característiques de la flor:	Té flor masculina i femenina, però estan separades.
Floració:	A l'abril i al maig.
Característiques del fruit i la llavor:	Els fruits són molt xicotets i estan reunits en boles redones d'uns 4cm de diàmetre que es desfan i deixen anar les llavors. Les pinyes són més allargades que les del pi pinyoner, i queden agafades a les branques de l'arbre durant anys.
Fructificació:	Les pinyes maduren a la tardor del segon any.
Origen:	Mediterrani
Hàbitat i distribució:	És una espècie exòtica cultivada en carrers, parcs i vores de carreteres. Es troba arreu de la mediterrània, sobretot en zones eixutes i sòls pobres. És un arbre oportunista que aprofita les zones degradades per formar bosquets i guanyar terreny a l'alzinar.
Alçada:	Pot arribar als 15-20 metres.
Longevitat:	Pot viure de 200 a 300 anys.
Usos i curiositats:	La fusta resinosa és resistent i duradora. Històricament se n'han fet barques i construccions, s'ha destil·lat per obtenir-ne breia i s'ha cremat com a combustible. Hui s'usa també per fer pasta de paper. També s'ha utilitzat com a planta medicinal, per a les malalties del pit.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Olivera
Nom castellà:	Olivo, olivera o aceituno
Nom científic:	Olea europaea
Característiques del tronc:	El tronc és tortuós, gruixut i ramificat. L'escorça, en els exemplars joves, és llisa i de tonalitats gris clar, i amb els anys s'esquerda i s'enfosqueix. La fusta és dura.
Característiques de la fulla:	Perenne. L'anvers de la fulla és d'un color verd fosc, al revers, en canvi, les fulles són de color verd gris platejat.
Característiques de la flor:	Hi ha flors de dos tipus: les perfectes i les estaminíferes. Les flors perfectes són hermafrodites, és a dir, que contenen els dos sexes. Les flors estaminíferes, són flors masculines i seràn incapaces de produir fruit.
Floració:	Comença a florir des de la fi de març, però les flors vertaderes surten a l'abril o al maig
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit és l'oliva. És un fruit relativament petit i amb forma globosa més o menys simètrica. El seu color pot prendre diferents tonalitats, que oscil·len de verd a vermell, però quan madura es torna negra.
Fructificació:	De final de maig a principi de juny
Origen:	Àsia Menor
Hàbitat i distribució:	El seu hàbitat són les regions càlides i seques de clima temperat. Les varietats silvestres habiten en terrenys pedregosos, garrigues i formacions del litoral, mentre que les varietats de cultiu es planten en grans extensions i també en podem trobar exemplars en parcs i jardins.
Alçada:	Entre 2 i 10 metres d'alçada
Longevitat:	Té la capacitat de viure i produir durant centenars d'anys.
Usos i curiositats:	<p>És una planta present en moltes cultures. A l'Antiga Grècia, per exemple, l'oli d'oliva era considerat sagrat i era usat per ungir reis i atletes. Les branques fulloses de les oliveres eren símbol d'abundància, glòria i pau i s'utilitzaven per coronar els vencedors dels jocs amistosos o les guerres.</p> <p>També trobem l'olivera present a la cultura egípcia on les seves branques són un símbol de benedicció i purificació i les trobem presents a la tomba de Tutankhamon.</p> <p>Actualment, l'oli d'oliva és l'element diferencial per excel·lència de l'alimentació mediterrània.</p> <p>També s'utilitza farmacològicament per a curar problemes de la pell com èczema o psoriasi.</p>

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Baladre
Nom castellà:	Adelfa
Nom científic:	<i>Nerium oleander L</i>
Característiques del tronc:	És un arbust alt, que sol assolir entre 3 i 4 m d'altura, de tija llenyosa amb escorça llisa de color entre marró i gris. Presenta moltes branques, des de la mateixa base del tronc, gruixudes, rectes i flexibles que treuen un làtex tòxic en trencar-se.
Característiques de la fulla:	Les fulles són simples, oposades o, més habitualment, verticil·lades de 3 en 3. Fan entre 5 i 21 cm de llarg i entre 1 i 4 ;cm d'ample; són llargament linear lanceolades, glabres (sense pèls) i amb el pecíol curt (de 5 a 10 mm). El limbe és de color verd intens, presenta una textura coriàcia (semblant al cuir), és enter, presenta un nervi central molt marcat i de color blanquinós o groguenc, amb nerviacions secundàries pinnades, molt nombroses i denses.
Característiques de la flor:	Les flors són hermafrodites, es presenten en corimbe terminal. Són suaument fragants i de color rosa intens o, amb menys freqüència, blanc. El calze és glandulós i està dividit en tres sèpals. La corol·la és infundibuliforme, tot presentant cinc lòbuls estrellats amb un apèndix de 3-4 dents curtes; s'obren de juny a setembre(estiu). La pol·linització és entomòfila (per mitjà dels insectes).
Floració:	A l'abril i al maig.
Característiques del fruit i la llavor:	Fruit sec de parets coriàcies marrons i erecte. constituït per dos fol·licles que romanen units fins a la dehiscència. És llenyós, cilíndric i mesura de 8 a 16 cm de llarg. S'obre per la meitat en arribar a la maduresa, alliberant les nombroses llavors que conté, que són allargades, oblongues(més llargues d'un cantó que l'altre), i no presenten solc longitudinal. Tenen un plomall de pèls a l'extrem; la disseminació és anemòfila. (per mitjà del vent).
Fructificació:	Entre juny i setembre
Origen:	Mediterrani
Hàbitat i distribució:	Creix en tota mena de sòls, des del nivell del mar fins als 1200 m d'altura, prefereix la proximitat d'un curs d'aigua i suporta l'aridesa del terreny gràcies a les seves potents arrels que arriben a la humitat freàtica. De manera artificial, es planta a jardins i parcs de viles i ciutats. És usual veure baladres a les voreres de les autopistes de tota Europa, ja que resisteixen molt bé la contaminació i el fred.
Alçada:	Pot arribar entre 3 i 4 m d'altura
Longevitat:	Pot viure de 30 a 100 anys.
Usos i curiositats:	Totes les parts de la planta són tòxiques per a l'home, especialment les flors. Les plantes silvestres són més tòxiques que les cultivades artificialment. Les flors del baladre atrauen papallones com el borinot del baladre (<i>Daphnis nerii</i>). Les seves erugues viuen a les fulles sense ser afectades per les seues substàncies tòxiques.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Xiprer
Nom castellà:	Ciprés
Nom científic:	Cupressus sempervivens.
Característiques del tronc:	El tronc és recte; l'escorça és color marronós i s'esquerda amb el pas del temps.
Característiques de la fulla:	Les fulles són molt petites i primes, són de color verd fosc i estan imbricades.
Característiques de la flor:	Les flors s'agrupen en inflorescències; les masculines a la punta de les branques i les femenines en grups formant cons.
Floració:	Floreix durant el març i l'abril.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit és un con arrodonit amb escames; inicialment és verd, però va passant al marró a mesura que madura, acabant per ser fosc quan s'ha obert i ha deixat anat les llavors. Les llavors són petites i cauen quan el fruit està madur, a la tardor del segon any.
Fructificació:	Les pinyes maduren a la tardor del segon any.
Origen:	Mediterrani
Hàbitat i distribució:	És plantat com a planta ornamental en parcs i jardins. També es planta en renglera per protegir del vent. Resisteix bé el fred la sequera i viu en tot tipus de sòls.
Alçada:	Pot arribar als 30 metres.
Longevitat:	Se sap d'exemplars de més de 1000 anys.
Usos i curiositats:	La fusta és molt dura i resistent; s'empra en fusteria, construcció naval i per fer mobles. El xiprer ha estat cultivat des de temps antics; ja els grecs i romans el plantaven en els jardins. També ha estat associat a la mort, per la qual cosa és plantat en cementiris.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Nesprer
Nom castellà:	Nisperero
Nom científic:	Eriobotrya japonica
Característiques del tronc:	El tronc és curt i no massa gros, amb l'escorça grisa i llisa, amb poques fisures. Les branques joves són de color marró clar.
Característiques de la fulla:	Perenne. És de color verd oscur, amb una forma elíptica (uns 10-30 centímetres de llarg per 5-10 centímetres d'ample). Tenen marges aserrats i els nervis estan impresos en la cara superior.
Característiques de la flor:	Les flors són xicotetes i múltiples, i es troben al final dels diferents grups de fulles que hi ha en els branques. Cada flor té 5 pètals de color blanc. Floreixen durant l'hivern.
Floració:	Durant la tardor i els inicis de l'hivern (octubre - gener)
Característiques del fruit i la llavor:	La nespra és un fruit amb forma esfèrica, amb una grandària d'uns 3-6 centímetres, amb color groc o taronja quan madura. La polpa és suculent de sabor dolç amb trets àcids, i de color taronja o groc. Cada fruit té un número variable de llavors a l'interior (normalment entre 2 i 3) de color marró.
Fructificació:	Durant el final de l'hivern i inici de la primavera (març - maig).
Origen:	Sudest de Xina.
Hàbitat i distribució:	És una espècie originària d'Àsia, que s'ha anat estenent per Amèrica i Europa. En Espanya, es cultiva principalment a l'àrea mediterrània. Progressivament ha anat substituint al nesprer europeu, de manera que hui dia, quan ens referim al nesprer, en realitat parlem del japonés.
Alçada:	Entre 6 i 10 metres d'alçada.
Longevitat:	La vida mitjana és d'uns 30 anys, encara que excepcionalment poden arribar als 50.
Usos i curiositats:	Les nespres són fruits típics que es mengen molt durant la primavera i inici de l'estiu. En Callosa d'En Sarrià (Alacant) hi ha una gran quantitat de cultiu de nespres (o com alli li diuen, popularment "nyespro"), que tenen denominació d'origen pròpia i protegida. És el poble d'Espanya que més nespres produeix, exportant a tota Europa i a la resta del món.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Margalló.
Nom castellà:	Palmito. Palmera enana.
Nom científic:	<i>Chamaerops humilis</i> .
Característiques del tronc:	Tronc que no sol passar dels 2 metres d'alçada, però molt resistent, principalment al foc. Està cobert de fibres grises.
Característiques de la fulla:	El tipus de fulla és perenne, són grosses, en forma de ventall (<i>palmatisectes</i>), amb pecíols proveïts d'espines vulnerants.
Característiques de la flor:	Té flors grogues en raïms densos i fruits semblants als dàtils.
Floració:	Floreix a la primavera i sempre es manté verd.
Característiques del fruit i la llavor:	Els fruits, dàtils de color rogenc, són anomenats <i>fulloles</i> , <i>violes</i> o <i>palmissons</i> , i <i>gínjols</i> a l'Alguer. La palma de margalló que encara no ha obert és diu <i>ullo!</i>
Fructificació:	L'època de fructificació és la tardor.
Origen:	És l'única palmera natural d'Europa.
Hàbitat i distribució:	El margalló és endèmic de les regions mediterrànies. És una planta pròpia del litoral i el prelitoral i és inexistent a les terres de l'interior. Habita al Mediterrani occidental. Es troba al llarg del territori continental i insular, i és molt freqüent en terres valencianes.
Alçada:	En estat natural, no supera els 2 metres d'alçada.
Longevitat:	Superen els 100 anys de vida.
Usos i curiositats:	Les fulles del margalló, tallades tendres i assecades posteriorment, s'usaven antigament per a la confecció d'escombres, estores, cabassos i altres estris domèstics. Cada estiu, els camperols procuraven abastir-se de fulles de margalló que, després d'haver-les blanquejades amb sofre, entrellaçaven formant tires que cosien entre si per fer cabassos o barxes.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Llorer
Nom castellà:	Laurel
Nom científic:	Laurus nobilis
Característiques del tronc:	El tronc normalment és llis amb escorça negrenca amb branques subtils i molt espesses.
Característiques de la fulla:	Perenne. Les fulles, amb un curt pecíol, són lanceolades, coriàcies, d'un bonic verd fosc amb les vores ondades i amb el feix lustroso mentre que el revés és d'un verd-groguenc tènue i opac. Són riques en glàndules resinosa que li atorguen la característica aroma.
Característiques de la flor:	Existeixen plantes masculines i plantes femenines que porten els òrgans reproductius femenins
Floració:	Al principi de la primavera.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit és una baia, semblat a una xicoteta oliva que es posa negre amb la maduració. Els fruits només contenen una llavor.
Fructificació:	Els fruits maduren a la tardor (octubre i novembre) i són molt aromàtiques.
Origen:	És originari d'Àsia menor, introduït en el Mediterrani en temps antiquíssims.
Hàbitat i distribució:	El llorer és una planta molt estesa, sobretot als països de clima temperat com els mediterranis, es troba a boscos i és molt utilitzat en els jardins i parcs com a planta ornamental a més de ser molt benvolgut per la seua fragància aromàtica. El llorer és una planta molt rústica que es conforma molt bé per créixer en moltes situacions ambientals bé en test o en ple camp.
Alçada:	Pot arribar als 10 metres.
Longevitat:	Pot viure fins a 200 anys.
Usos i curiositats:	És una planta rica en olis essencials tant en les fulles, com en les baies. Avui el llorer és usat normalment en la cuina de tot el món per la seua aroma. La particularitat és que les seues fulles no perden l'aroma després de la cocció. El llorer ha sigut considerat com a símbol de la victòria.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Surera
Nom castellà:	Alcornoque
Nom científic:	Quercus suber
Característiques del tronc:	El seu tronc és robust i ramifica a curta distància del terra si es troba aïllat; en cas que hi haja arbres prop tendirà a produir branques més altes. L'escorça és ampla en els exemplars adults, i se n'extreu com dèiem abans el suro.
Característiques de la fulla:	Perenne. Les fulles de la surera tenen de 4 a 7 centímetres de llargada, lleugerament lobulades o dentades, verd fosc a l'anvers i més clares al revers.
Característiques de la flor:	Les flors masculines pengen i són grogues i abundants; les flors femenines són petites i estan aïllades o en grups de dos.
Floració:	Floreix durant els mesos d'abril i maig.
Característiques del fruit i la llavor:	El seu fruit és una gla de 2-3 centímetres de llargada.
Fructificació:	La seua fructificació, moment més delicat per a patir glaçades, es produeix durant finals de tardor i començaments d'hivern.
Origen:	És una espècie pròpia de la regió mediterrània occidental (l'Europa mediterrània i del nord d'Àfrica). A Espanya el trobem principalment a Andalusia, Comunitat Valenciana, Extremadura i Catalunya.
Hàbitat i distribució:	La surera és una espècie pròpia de la regió mediterrània que necessita hiverns més humits i suaus que no com l'alzina, que la substitueix a mesura que el clima adquireix característiques continentals.
Alçada:	Normalment assoleix entre 5 i 15 metres d'alçada, però es poden trobar exemplars molt vells de fins a 20 metres.
Longevitat:	La vida de les sureres pot estendre's durant 150-250 anys.
Usos i curiositats:	<p>L'alzina surera és una planta molt cultivada principalment per la extracció de la seua escorça. Un cop obtingut, el suro s'empra per a diverses coses com per exemple: segellar botelles, fabricar plantilles de sabates, o fins i tot en construcció com a material aïllant del soroll i del fred. També té ús decoratiu, ja que es fa servir per fer maquetes, safates, quadres, i similars.</p> <p>Una altra manera d'utilitzar-lo és com carbó vegetal. Les glans serveixen com a aliment per al bestiar, per ser més concrets dels porcs, encara que els humans també poden consumir-les.</p> <p>També té un ús ornamental. És una planta que proporciona molta ombra, capaç de resistir igual de bé tant les gelades com la calor.</p>

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Eucaliptus
Nom castellà:	Eucalipto
Nom científic:	Eucaliptus globulus
Característiques del tronc:	Cilíndric, recte, gruix que pot arribar als 2 metres de diàmetre.
Característiques de la fulla:	Les fulles són oposades de base cordada, de color gris-blavenc, de 8-15 cm de longitud i 4-8 cm d'ample.
Característiques de la flor:	Les flors són axilars, solitàries o en grups de 2-3, de fins a 3 cm de diàmetre, amb nombrosos estams de color blanc.
Floració:	De març a novembre.
Característiques del fruit i la llavor:	Fruit en càpsula campaniforme de color blau i cobert d'una pols blanquinosa, de 1'5-2'5 cm de diàmetre. Les llavors són negres, rugoses i més grans.
Fructificació:	La tardor
Origen:	Austràlia
Hàbitat i distribució:	Les espècies d'eucaliptus es cultiven àmpliament al món tropical i temperat, incloent Amèrica, Europa, Àfrica, la conca mediterrània, Orient Mitjà, Xina i el subcontinent indi. Tanmateix, el seu cultiu està limitat per la seua baixa tolerància al fred.
Alçada:	Pot arribar als 60 metres d'alçada.
Longevitat:	Pot viure 200 anys o més.
Usos i curiositats:	L'eucaliptus és un arbre de creixement ràpid, l'arrel del qual pot tallar-se i torna a créixer. El principal benefici d'aquests arbres és la seua fusta, que s'utilitza per a la fusteria i per a llenya. També s'usa per a la producció de paper i biocombustibles. L'oli essencial de les fulles d'eucaliptus és usat com descongestionant nasal i per combatre infeccions respiratòries. Les plantacions intensives d'aquest arbre produeixen una alteració de l'ecosistema autòcton, ja que no deixa créixer cap altra espècie prop d'on es troba, ja que acidifica el sòl.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Cedre
Nom castellà:	Cedro
Nom científic:	Cedrus
Característiques del tronc:	El tronc és dret, però la punta s'inclina cap un costat. L'escorça és llisa i de color gris fosc; amb el temps es va esclentant.
Característiques de la fulla:	Agulles perennes i curtes (de 2 a 4 cm), un poc punxegudes.
Característiques de la flor:	Els cons masculins són cònics i fan 3-5 cm de llargada. Els cons femenins són més amples, tenen forma de bóta i fan 5-8 cm de llargada.
Floració:	Floreix durant la primavera.
Característiques del fruit i la llavor:	La pinya és ovoide oblonga, de 6 a 11 cm de llarg i 4 a 6 cm de diàmetre, de la qual sorgeixen pinyons prims, separant-se abans de la seua caiguda de l'arbre. Les llavors triangulars tenen ales.
Fructificació:	El fruit madura als 2 anys agafant un color marró purpuri pàl·lid; es va desfent en esquames que tenen forma de ventall i que deixen anar les llavors alades.
Origen:	Nord d'Àfrica.
Hàbitat i distribució:	És plantat en parcs, jardins i en alguns repoblaments forestals. La seua distribució és: nord d'Àfrica, Mig Orient i l'Himalaia.
Alçada:	De 25 a 50 metres d'alçada.
Longevitat:	Els cedres poden arribar a viure més de dos mil anys.
Usos i curiositats:	La seua fusta és molt utilitzada per fer mobles, embarcacions, instruments, etc. També s'usa com un antisèptic, és a dir, per a desinfectar. I per últim, cal destacar el seu ús ornamental.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Romaní
Nom castellà:	Romero
Nom científic:	Rosmarinus officinalis.
Característiques del tronc:	És un arbust llenyós i molt ramificat que es va esclentant a mesura que envellix.
Característiques de la fulla:	Té les fulles perennes primes, allargades i endurides. Són de color verd a la part superior i de color blanquinós (degut als pèls) a la part inferior.
Característiques de la flor:	Les flors són de color blanc blavós. Estan agrupades en xicotets raïms que neixen a les axil·les de les fulles. Tenen 2 llargs estams que ixen corbats de la corol·la.
Floració:	Floreix durant tot l'any.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit està format per 4 parts que contenen 1 llavor cadascuna.
Fructificació:	De primavera a estiu.
Origen:	Zona mediterrània
Hàbitat i distribució:	Propi de zones seques i àrides, s'estén per tota la zona mediterrània.
Alçada:	Fa entre 0'5 i 2 m d'alçada.
Longevitat:	De 15 a 20 anys.
Usos i curiositats:	El romaní és una planta medicinal molt apreciada des de l'antiguitat per les seues propietats. També és utilitzat com a planta aromàtica i com a condiment (com en la paella).

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Figuera
Nom castellà:	Higuera
Nom científic:	Ficus carica
Característiques del tronc:	Es caracteritza per trindre un tronc curt, gruixut i provist d'una escorça llisa i de color gris metàl·lic.
Característiques de la fulla:	Arbre caducifoli. Les fulles són grans, amplemment lobulades, amb el marge un poc dentat i un llarg pecíol; fan 10-20 cm de longitud i d'amplada. Pel damunt són de toc aspre i de color verd brillant; per sota tenen xicotets pèls i de color verd mat.
Característiques de la flor:	Les flors són molt xicotetes i estan tancades dins d'un receptacle que després es converteix en fruit.
Floració:	Floreix durant la primavera.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit (figa) inicialment és verd, però a mesura que creix pot agafar tons més lilosos o violats, segons la varietat. És comestible, tant quan està fresc com quan s'ha assecat.
Fructificació:	De juny a octubre.
Origen:	Àsia menor i Mediterrània.
Hàbitat i distribució:	És un arbre que pot viure en llocs ben difícils amb poca aigua, però que a la vegada és cultivat fàcilment en terrenys més humits. Està present en tota la Península i en Balears.
Alçada:	Arriba als 10 metres d'alçada.
Longevitat:	De 50 a 60 anys.
Usos i curiositats:	De la figuera s'aprofita el seu fruit, la figa. També s'ha utilitzat aquest arbre en medicina per a tractar les berrugues, i com a laxant.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Garrofera
Nom castellà:	Algarrobo
Nom científic:	<i>Ceratonia siliqua</i>
Característiques del tronc:	Té un tronc curt acanalat i tort, amb branques esteses, i una capçada ampla i redondejada.
Característiques de la fulla:	Arbre perenne de fulles compostes, amb 6 o 10 fulletes i d'un color verd més o menys intens.
Característiques de la flor:	Les flors són xicotetes, roges i sense pètals.
Floració:	La floració ocorre des d'estiu fins a finals de tardor i la plena floració transcorre entre setembre-octubre.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit, anomenat garrofa, és un llegum (baina) penjant d'entre 8 a 20 centímetres, de color xocolate quan arriba a la seua maduresa.
Fructificació:	De març a agost.
Origen:	Mediterrani oriental
Hàbitat i distribució:	La garrofera és una espècie molt rústica, de gran adaptació ecològica, cultivada en els secans de clima mediterrani fins als 500- 600 m d'altitud.
Alçada:	Arriba als 10 metres d'alçada.
Longevitat:	Fins els 500 anys.
Usos i curiositats:	La garrofa s'utilitza com a ingredient per a l'elaboració de pinsos per als animals. També s'usa com a espessant i gelificant en alimentació.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Avet
Nom castellà:	Abeto
Nom científic:	Abies alba
Característiques del tronc:	El tronc és dret; l'escorça és llisa i de color gris platejat. Amb el temps es va escletxant.
Característiques de la fulla:	Arbre perenne de fulles que són linears, amb l'extrem arrodonit; fan 3-4 cm de longitud i 3-4 mm d'amplada. Per l'anvers són de color verd brillant i pels revers tenen dues ratlles blanques.
Característiques de la flor:	Les flors masculines naixen a la cara inferior de les branques. Tenen un aspecte ovat i són de color groc. A la primavera alliberen una gran quantitat de pol·len. Per altra banda, les femenines s'ubiquen a la part superior de la copa per tal de tenir la màxima exposició al pol·len que és transportat pel vent.
Floració:	Floreix durant abril i maig.
Característiques del fruit i la llavor:	Les pinyes són erectes i cilíndriques. Aquestes poden arribar a mesurar fins a 20 cm de llargada i 4 de diàmetre. Quan la pinya madura es desfà, deixant caure les escames que la componen, per tal d'alliberar els pinyons.
Fructificació:	Tardor.
Origen:	Centre i sud d'Europa.
Hàbitat i distribució:	Viu a l'alta muntanya entre els 1200-2000 m. És una espècie abundant al centre i sud d'Europa que va des dels Carpats fins als pirineus.
Alçada:	Pot arribar als 50 metres d'alçada.
Longevitat:	Fins als 400-500 anys.
Usos i curiositats:	La seva fusta és utilitzada per fer mobles, bigues i per fabricar paper. De les fulles i la fusta s'extreu l'oli de trementina, emprat en medicina; de l'escorça s'extreu la trementina, emprada per a la fabricació de pintures i vernissos.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Taronger
Nom castellà:	Naranjo
Nom científic:	<i>Citrus sinensis</i>
Característiques del tronc:	El tronc erecte i curt i branques usualment amb grans punxes (més de 10 cm).
Característiques de la fulla:	Arbre perenne, de copa gran, rodona o piramidal, de fullatge compacte. El color de les fulles és de color verd fosc, de forma ovalada, amb la punta punxeguda. El pecíol és curt, amb un apèndix alat.
Característiques de la flor:	Flors blanques i oloroses (“azahar”), solitàries o en petits ramells.
Floració:	La fruita floreix i dóna fruits durant tot l'any, encara que fonamentalment a la primavera.
Característiques del fruit i la llavor:	La fruita del taronger és la taronja, com ben bé coneixem. La fruita conté sovint alguna llavor, que és com un pinyol de color blanc.
Fructificació:	Tot l'any.
Origen:	Xina
Hàbitat i distribució:	És originari de la Xina, dut a occident pels àrabs. Es desenvolupa bé en climes suaus i càlids, i a la península Ibèrica es cultiva sobretot al País Valencià i en zones de les Terres de l'Ebre, on se solen regar per inundació uns tres cops l'any. No suporta les glaçades prolongade.
Alçada:	Pot arribar als 13 metres, encara que normalment arriba als 5-6 metres.
Longevitat:	Fins als 35 anys.
Usos i curiositats:	Es cultiva pel seu fruit: la taronja. El que no és tan comú és la utilització de les fulles, flors, escorça, etc. que es poden aprofitar del taronger i tenen també nombroses propietats saludables. Consumir una infusió de l'escorça del taronger és molt recomanable per a les debilitats intestinals. Un te amb les flors del taronger és molt beneficiós per combatre l'insomni.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Llentiscler
Nom castellà:	Lentisco.
Nom científic:	<i>Pistacia lentiscus L.</i>
Característiques del tronc:	El llentiscler es troba en general en forma d'arbust d'uns 3 metres d'alçada, però en realitat és un arbre que pot arribar a sobrepassar els 6 metres.
Característiques de la fulla:	<p>Les fulles són perennes, compostes i paripinnades.</p> <p>Les fulles acaben amb dos folíols. Les altres espècies de <i>Pistacia</i>, en canvi, a l'extrem de la fulla composta només hi tenen un folíol.</p> <p>Tant el pecíol com el raquis tenen un eixamplament lateral en forma d'ales.</p> <p>Els folíols són coriàcis i lluents, amb una forma ovada o el·líptica, acabats amb una mena de petit mugró. N'hi ha entre 6 i 12. Sovint resulta que els folíols són parasitats per una agalla de color roig amb una forma semblant a una fava</p>
Característiques de la flor:	Les flors mascles i les femelles neixen en individus diferents). Formen raïms petits a l'axil·la de les fulles. Són flors apètales: les mascles tenen 5 petits sèpals d'on emergeixen 5 estams rogencs que recolten sobre un disc nectarificat i les femelles tenen 3 o 4 lòbuls i un pistil.
Floració:	Floreix de març a maig.
Característiques del fruit i la llavor:	Els fruits primer són verds, després vermells i finalment -quan maduren- tornen negres.
Fructificació:	El fruit és una petita drupa arrodonida d'uns 5 mm de diàmetre. Quan és verda és de color roig i a mesura que va madurant es torna negra.
Origen:	zona mediterrània
Hàbitat	resisteix bé la sequera i el fred. S'adapta a terrenys rocosos. Viu en els alzinars de la Terra baixa
Alçada:	arbust d'uns 3 metres d'alçada, però en realitat és un arbre que pot arribar a sobrepassar els 6 metres.
Longevitat:	

Usos i curiositats:

-té una olor resinosa molt característica. Tradicionalment s'utilitzava per evitar els insectes paràsits dels gossos , ja que l'olor els anyunyava.

-Glopejant aigua bullida amb fulles i fruits es rebaixen les inflamacions de boca i es calma el mal de queixal.

-El llentiscle s'ha fet servir tradicionalment per fer tintura per adobar les pells. El mètode emprat per tal d'obtenir la resina, més coneguda com màstic, es ben simple, només hem de fer unes talladures a l'escorça dels peus mascle.

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Figa palera
Nom castellà:	Chumbera
Nom científic:	<i>Opuntia ficus-indica</i>
Característiques del tronc:	El nopal és un arbust de tiges carneses, molt ramificat, amb les branques constituïdes per peces de forma el·líptica, aplanades, de 20 a 50 cm de llargada per uns 10 a 30 cm d'amplada i uns 2 o 3 cm de gruix, de color verd, anomenades pales o cladodis, que es troben superposades les unes a les altres.
Característiques de la fulla:	Les fulles són molt menudes, d'uns 3 mm, i cauen molt prompte. En el seu lloc, dins una xicoteta àrea circular, apareixen les espines, llargues i rígides, envoltades d'altres de molt menudes, fines i corbades, que quasi no es veuen però que si es toquen amb els dits es trenquen i queden clavades a la pell.
Característiques de la flor:	Les flors són grans i molt vistoses, amb nombroses peces florals de colors que varien entre el groc, taronja, roig i fins porpra, apareixen en les arèoles, a les vores dels segments, podent néixer fins i tot en les arèoles dels fruits.
Floració:	La floració s'esdevé entre maig i juliol.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit, anomenat figa palera, figa pala, o de moro, és una baia espinosa ovoide, de cinc a nou cm, vermellova quan és madura. Aquesta baia de forma ovalada, amb diàmetres entre 5,5 i 7cm, una longitud de 5 a 11cm, i un pes variable entre 43 i 220g. Els fruits tenen un sictoma relaxant, el que origina un grup de fruits arraïmats sorgits de cada flor.
Fructificació:	La fructificació s'esdevé entre els mesos de juny i agost. L'època de recol·lecció esdevé a la darrerria de l'estiu i a la tardor. Cal anar proveït de guants per a fer-ne la collita.
Origen:	Oriündes del continent americà des del nord d'Estats Units fins a la Patagònia, on creixen de manera silvestre. Van ser introduïdes a Europa pels conqueridors i se van adaptar fàcilment a la regió mediterrània. L'espècie tipus és la <i>Opuntia ficus-índica</i> ; els seus fruits comestibles, les tunes o figues paleres, són molt populars a Mèxic, el Marroc, les Illes Canàries, Andalusia, i el Llevant peninsular espanyol.
Hàbitat	

Alçada:	d'1 m fins a 9 m d'alçada.
Longevitat:	més de 100 anys
Usos i curiositats:	<p>Les figues paleres, un cop pelades, es mengen fresques, però també se'n prepara amb elles xarop i arrop, formes en què s'eviten els pinyols.</p> <p>Són riques en fibra i vitamines, especialment vitamina A, C i K, així com també en riboflavina i vitamina B6, també contenen minerals com calci, magnesi, potassi, ferro i coure. Gastronòmicament parlant no és que tinguin gran valor ni apareguen assíduament en mercats o restaurants, però paga la pena provar-les de diferents maneres (cremes, gelats, sorbets etc).</p>

Fitxa tècnica	
Nom valencià:	Carrasca
Nom castellà:	Carrasca
Nom científic:	Quercus rotundifolia
Característiques del tronc:	<p>Negra i rugosa o clivellada, de creixement pausat però amb molta vitalitat. Pot rebrotar vigorosament després dels incendis o sequeres gràcies a les seues poderoses arrels.</p> <p>La fusta, encara que és dura i imputrescible, no és de molta qualitat; és utilitzada per fer treballs estructurals ordinaris i per fer mànecs de ferramentes o eines pel camp. També es fa servir per a fer peces que han de suportar molt de fregament, com en carros, eines de camp, parquet, etc. Proporciona també excel·lent llenya per a cremar i per a fer carbó vegetal.</p>
Característiques de la fulla:	Perenne. Les fulles són dures i curtes de 1,5 a 4 cm; el marge una mica dentat i el pecíol curt; verd fosc per la cara de davant i verd blanquinós per la cara de darrere; amb 5 a 8 parells de nervis laterals.
Característiques de la flor:	Les flors masculines formen aments, penjats, amb moltes flors individuals sense pètals que formen un ramell, la funció de les quals és alliberar pol·len de manera abundosa que el vent s'encarregarà de disseminar. Les flors femenines són menudes i es poden trobar aïllades o en grups poc nombrosos.
Floració:	La floració es produeix entre els mesos de març a maig, quan la temperatura mitjana aconseguix els 20 °C i 10 hores de sol diàries, després d'un període d'estrès, amb flors groguenques.
Característiques del fruit i la llavor:	El fruit –l'aglà, gla o bellota– és arrodonit, allargat (2-3 cm) i de color marró fosc. Està cobert per una mena de barret anomenat cúpula, amb esquames que no punxen. Sovint és dolça i comestible (el gust un cop extreta la pell marró que és amargant recorda lleugerament al de la castanya).
Fructificació:	Maduren a la tardor del mateix any i quan cauen a terra germinen fàcilment amb les pluges.
Origen:	Mediterrani continental.
Hàbitat i distribució:	Es troba fonamentalment i s'adapta bé al clima mediterrani interior de tendència continental. Viu des del nivell del mar fins als 1.500 metres d'altitud. Forma boscos -carrascars- extensos en condicions naturals, però destruïts actualment en gran part per destinar-los a usos agrícoles.

	<p>El Carrascar de la Font Roja, a la Serra del Menejador (Alcoià) és un dels boscs de carrasca o carrascars més representatius de la Comunitat Valenciana.</p> <p>A Espanya està per tota la península en forma de grans boscos (Girona, Andalusia, Castella...) o en forma de devesa (Extremadura, Castella...) que son boscos de carrasques molt disperses fruits de la relació de la ramaderia amb el bosc de carrasques original. També se li diu alzina i en castellà "encina o carrasca".</p>
Alçada:	Arbre de fins a 8-12 m .La seva capçada és densa i el seu port acostuma a ser menor que l'alzina.
Longevitat:	Pot viure més de 200 anys.
Usos i curiositats:	<p>La seva fusta té un gran poder calorífic i és molt apreciada com a llenya i en l'elaboració de carbó; també s'ha emprat en fusteria. L'escorça és rica en tanins, principi actiu que es fa servir (entre altres coses) per adobar el cuir (especialment al Marroc). També, picada junt amb les fulles i glans, serveix per fer un preparat que resulta ser astringent i útil per a desinfectar ferides.</p> <p>És la principal espècie arbòria de les deveses (cast. dehesas) del SO ibèric, on s'aprofiten les glans per al bestiar porcí.</p> <p>També es planta de vegades com arbre ornamental.</p> <p>És un recurs alimentari per a la ramaderia porcina (els millors pernils, els de porc alimentat amb glans).</p>